

บทที่ 1
ภายใต้สภาแห่งทวีปและกฎบัตรแห่งสมาพันธ์
1774-1789

HI 484

1

HI 484

1

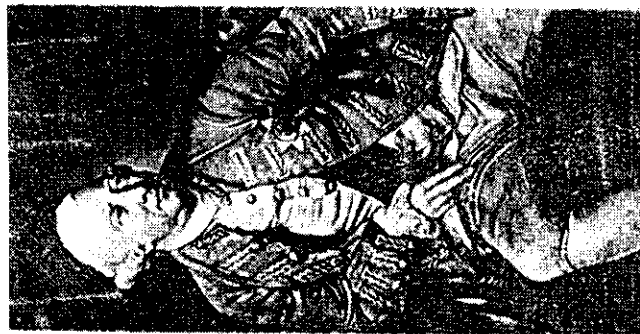
ปีเหตุการณ์สำคัญ 1774-1789

- 1774-1781 การทูตภายใต้สภาแห่งทวีป
- 1774-1781 สภาแห่งทวีป (5 กันยายน 1774-28 กุมภาพันธ์ 1781)
- 1774 ประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่หนึ่ง – 5 กันยายน
- 1775-1781 สงครามปฏิวัติ (19 เมษายน 1775 – 19 ตุลาคม 1781)
- 1775 ประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สอง – 10 พฤษภาคม
ชาวแคนาดาปฏิเสธร่วมสงครามปฏิวัติ
- 1776 ประกาศอิสรภาพ – 4 กรกฎาคม
ร่างกฎบัตรแห่งสมาพันธ์
- 1778 เสริมสร้างความสัมพันธ์กับฝรั่งเศส (The Treaties of Paris)
- 1781-1789 การทูตภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์
- 1781 นำใช้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ (1 เมษายน 1781-30 เมษายน 1789)
- 1785 ล้มเหลวในความพยายามยุติข้อพิพาทกับอังกฤษ
ล้มเหลวในความพยายามยุติข้อพิพาทกับสเปน
- 1787 ร่างรัฐธรรมนูญ
- 1788 สภาแห่งรัฐรับรองรัฐธรรมนูญ 9 : 13
- 1789 จอร์จ วอชิงตัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี - กุมภาพันธ์
จอร์จ วอชิงตัน สาบานตนเป็นประธานาธิบดี – 30 เมษายน

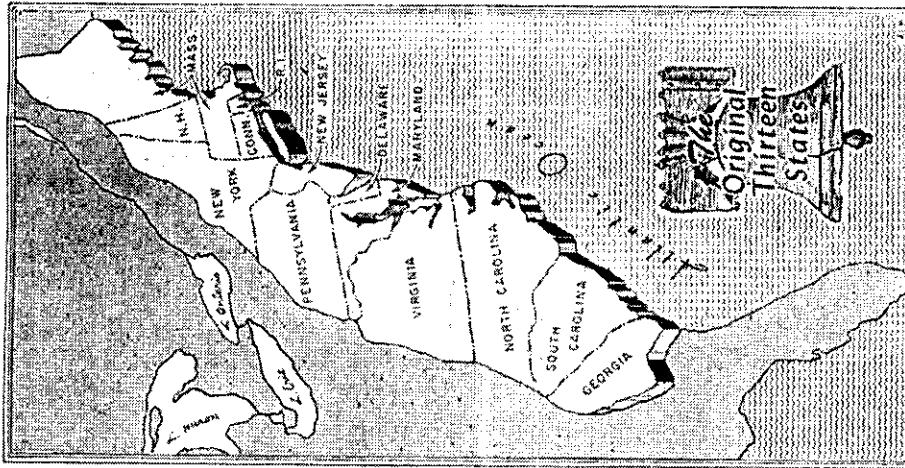
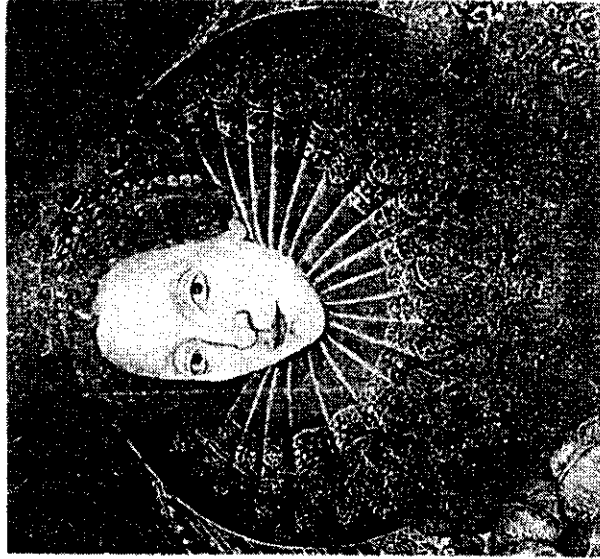
CHRISTOPHER
COLUMBUS

George III (1738-1820)

QUEEN ELIZABETH I

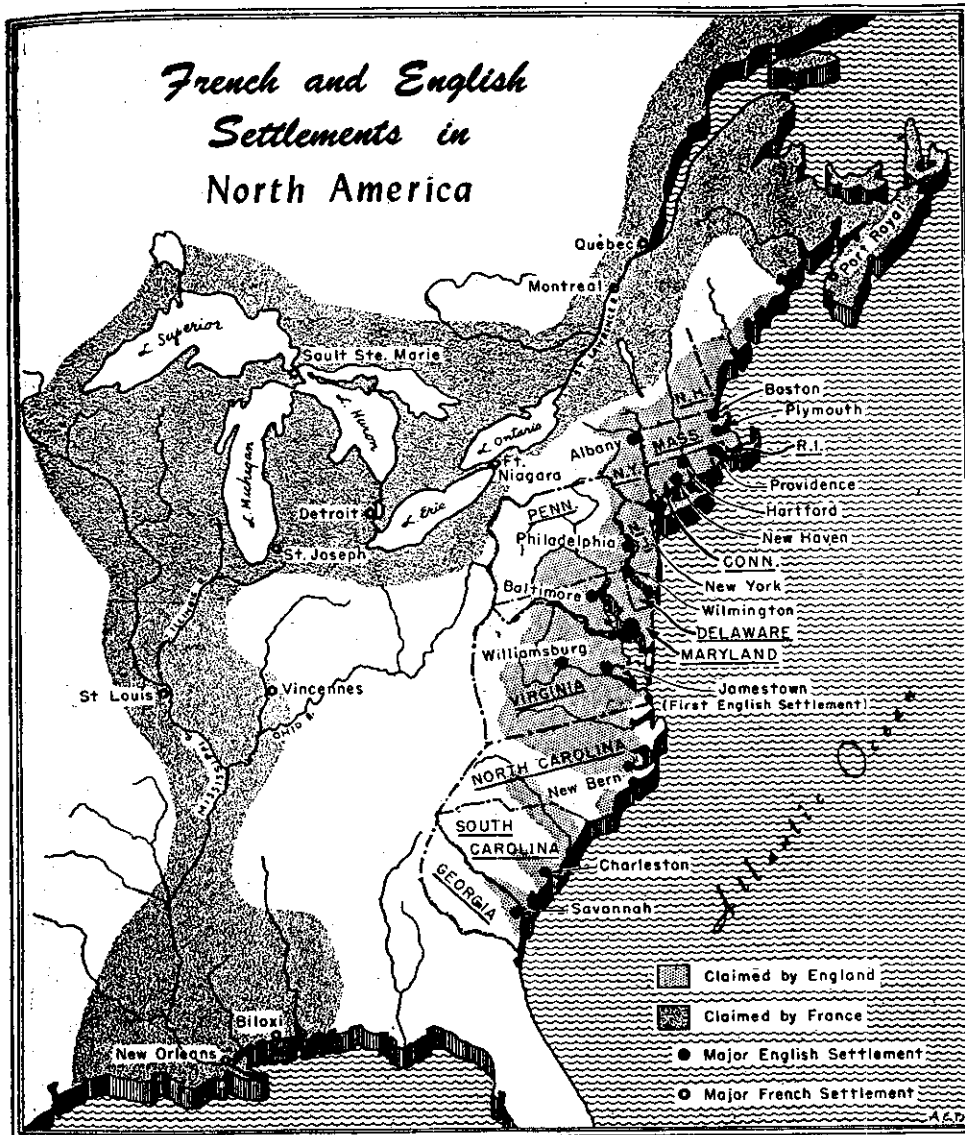

THE STATES ARE BORN

Here in this map are the boundary outlines of the colonies as they became the thirteen states of free America.

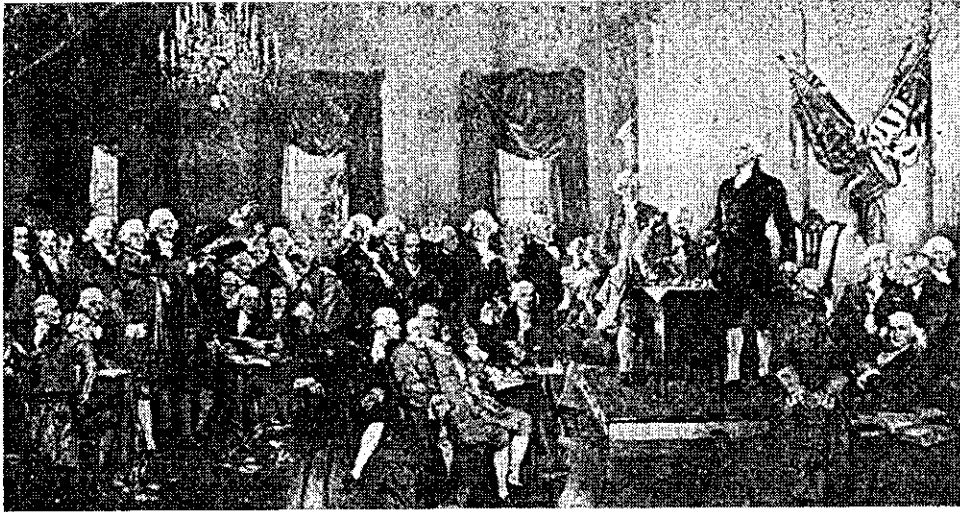
James I of England (VI of
Scotland)

NEW FRANCE AND BRITISH AMERICA

This map shows the territorial stakes of the two rival nations in North America prior to the French and Indian War.

1. WASHINGTON, GEORGE	VA.	21. KING, RUFUS	MASS.
2. FRANKLIN, BENJAMIN	PA.	22. GORHAM, NATHANIEL	MASS.
3. MADISON, JAMES	VA.	23. DAYTON, JONATHAN	N. J.
4. HAMILTON, ALEXANDER	N. Y.	24. CARROLL, DANIEL	MD.
5. MORRIS, GOUVERNEUR	PA.	25. FEW, WILLIAM	GA.
6. MORRIS, ROBERT	PA.	26. BALDWIN, ABRAHAM	GA.
7. WILSON, JAMES	PA.	27. LANGDON, JOHN	N. H.
8. PINCKNEY, CHAS. COTESWORTH	S. C.	28. GILMAN, NICHOLAS	N. H.
9. PINCKNEY, CHAS.	S. C.	29. LIVINGSTON, WILLIAM	N. J.
10. RUTLEDGE, JOHN	S. C.	30. PATERSON, WILLIAM	N. J.
11. BUTLER, PIERCE	S. C.	31. MIFFLIN, THOMAS	PA.
12. SHERMAN, ROGER	CONN.	32. CLYMER, GEORGE	PA.
13. JOHNSON, WILLIAM SAMUEL	CONN.	33. FITZ SIMONS, THOMAS	PA.
14. McHENRY, JAMES	MD.	34. INGERSOLL, JARED	PA.
15. READ, GEORGE	DEL.	35. BEDFORD, GUNNING, JR.	DEL.
16. BASSETT, RICHARD	DEL.	36. BREARLEY, DAVID	N. J.
17. SPAGHT, RICHARD DOBBS	N. C.	37. DICKINSON, JOHN	DEL.
18. BLOUNT, WILLIAM	N. C.	38. BLAIR, JOHN	VA.
19. WILLIAMSON, HUGH	N. C.	39. BROOM, JACOB	DEL.
20. JENIFER, DANIEL OF ST. THOMAS	MD.	40. JACKSON, WILLIAM (Secretary)	S. C.

DELEGATES SIGN THE CONSTITUTION

This marked the beginning of the campaign for ratification. Of the fifty-five delegates to the Constitutional Convention, thirty-nine signed the Constitution and then returned home to vigorously urge adoption.

บทที่ 1

ภายใต้สภาแห่งทวีปและกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1774-1789

ประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกา ศึกษาบทบาททางการเมืองระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกาที่มีต่อสถานการณ์ของโลกนับตั้งแต่สหรัฐอเมริกาสถาปนาชาติจนถึงปัจจุบัน

บทบาทของสภาแห่งทวีป (The Continental Congress 1774-1781) เริ่มในวันที่ 5 กันยายน 1774 นำไปสู่การสถาปนาชาติสหรัฐอเมริกาในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สภาแห่งทวีปประกาศประกาศเอกราชในสงครามประกาศอิสรภาพ (The War for Independence or The Revolutionary War 1775-1781) และดำเนินนโยบายต่างประเทศได้เป็นอย่างดีตามสถานการณ์ บทบาทของสภาแห่งทวีปยุติลงในวันที่ 1 เมษายน 1781 เมื่อสหรัฐอเมริกาอยู่ภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ (The Articles of Confederation 1781-1789) รัฐบาลกลางภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ (The Critical Period) เป็นผลให้นับจากปี 1789 ถึงปัจจุบันกรอบการปกครองของสหรัฐอเมริกาอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญปี 1787 (The Constitution of the United States of America 1787) ประกอบด้วย 7 มาตรา (Article) และ 26 บทเพิ่มเติม (Amendment)

ก่อนการเรียนรู้ว่าสภาแห่งทวีป 1774-1781 และกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1781-1789 คืออะไร ? นำการมีบทบาทด้านการต่างประเทศช่วงปี 1774-1789 อย่างไร ? นักศึกษาควรรู้จักสหรัฐอเมริกาในสภาพปัจจุบันและอดีตก่อนปี 1774 พอสังเขปเพื่อเข้าสู่เรื่องสภาแห่งทวีปและกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ช่วงปี 1774-1789

สหรัฐอเมริกาปัจจุบัน

สหรัฐอเมริกาคือประเทศตั้งอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือ พรมแดนทางทิศเหนือติดกับแคนาดา ทิศตะวันออกติดกับมหาสมุทรแอตแลนติก ทิศใต้ติดกับเม็กซิโก ทิศตะวันตกติดกับมหาสมุทรแปซิฟิก สหรัฐอเมริกามีพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับสามของโลก รองจากแคนาดาและจีน ชื่อประเทศอย่างเป็นทางการคือสหรัฐอเมริกา (The United States of America) ประกาศใช้ในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 เมื่อ 13 อาณานิคมอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือประกาศอิสรภาพ (The Declaration of Independence 1776) สหรัฐอเมริกามักถูกเรียกสั้น ๆ ว่า The United States หรือ The U.S.A. หรือ U.S.A. หรือ The U.S. หรือ U.S. หรือ America

ชื่อเล่นของสหรัฐอเมริกา (The U.S.'s nickname) คือลุงแซม (Uncle Sam) คำว่า "Uncle Sam" คนอเมริกันเริ่มรู้จักในช่วงสหรัฐอเมริกาทำสงครามกับอังกฤษ (The War of 1812-1814) ชื่อนี้เกิดจากเจ้าหน้าที่ตรวจสอบสินค้าชื่อซามูเอล วิลสัน (Samuel Wilson) เพื่อนร่วมงานและผู้ใกล้ชิดนิยมเรียกวิลสันว่า "Uncle Sam" คำว่า "Sam" ย่อมาจากคำว่า "Samuel" ในการทำงานวิลสันจะประทับตราสินค้าทุกชิ้นที่ผ่านการตรวจสอบแล้วด้วยตัวอักษรย่อว่า U.S. ซึ่งหมายถึง "Uncle Sam = Samuel Wilson" ตัวอักษรย่อสื่อความหมายได้ตรงกับชื่อประเทศสหรัฐอเมริกาควบคู่ไปด้วยและคนอเมริกันให้การยอมรับนับแต่นั้นมา ภาพวาดลุงแซมถูกเขียนขึ้นในปี 1850 สื่อความหมายอย่างไม่เป็นทางการได้ว่าเป็นสหรัฐอเมริกา

วอชิงตัน, ดี.ซี. คือเมืองหลวงของสหรัฐอเมริกา (Washington, D.C. – District of Columbia) เมื่อครั้งปี 1790 รัฐมนตรีกระทรวงการคลัง (Alexander Hamilton) เสนอเห็นควรให้เมืองหลวงถาวรตั้งอยู่บนดินแดนของรัฐบาลกลาง (Federal Government) จากการสำรวจพบว่าเมืองวอชิงตันในปัจจุบัน (Washington) ตั้งบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำโปโตแมค (Potomac River) เป็นดินแดนของรัฐบาลกลางอยู่ระหว่างแมริแลนด์กับเวอร์จิเนีย ในเมืองวอชิงตันมีดินแดนผืนเล็กเรียกเขตโคลัมเบีย (District of Columbia) เป็นดินแดนภายใต้การครอบครองของศาลรัฐบาลกลาง จึงเห็นควรใช้ดินแดนผืนนี้ทั้งหมดเป็นที่ตั้งเมืองหลวง ในปี 1800 เมืองหลวงของสหรัฐอเมริกาย้ายจากเมืองฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia, Pennsylvania) มาอยู่ที่เมืองวอชิงตัน สาเหตุที่ให้ชื่อว่าเมืองวอชิงตันเพื่อเป็นเกียรติแก่ประธานาธิบดี จอร์จ วอชิงตัน (Washington-George Washington ปกครองสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1789-1797) และคงคำว่าเขต

โคลัมเบียต่อท้ายชื่อเมืองคือ Washington, D.C. หรือกรุงวอชิงตัน, ดี.ซี. มีเนื้อที่ประมาณ 174 ตารางกิโลเมตร

สัญลักษณ์ของสหรัฐอเมริกา (Symbols of the United States) คือดวงตราสหรัฐอเมริกา (The Great Seal) นำใช้ในวันที่ 20 มิถุนายน 1782 และธงชาติสหรัฐอเมริกา (The American Flag) นำใช้ในวันที่ 14 มิถุนายน 1777

สหรัฐอเมริกาประกอบด้วย 50 รัฐ (state) 48 รัฐอยู่บนแผ่นดินใหญ่ (mainland) รัฐที่ 49 คืออะลาสกา (Alaska) รัฐที่ 50 คือ ฮาวาย (Hawaii)

การปกครองของสหรัฐอเมริกายึดมั่นในระบอบประชาธิปไตย โดยมีประธานาธิบดี เป็นผู้นำการบริหารและเป็นประมุขของประเทศ (The President : The nation's chief executive and chief of state) คนอเมริกันเลือกประธานาธิบดีโดยทางอ้อม เพราะผู้เลือกประธานาธิบดี คือคณะผู้เลือกประธานาธิบดีมีจำนวน 538 คน (The Electoral College) การเลือกประธานาธิบดีในขั้นตอนแรกเริ่มด้วยวันอังคารหลังวันจันทร์แรกของเดือนพฤศจิกายนทุกสี่ปี พลเมืองอเมริกันอายุ 18 ปี เป็นต้นไป (voters) ในทุกรัฐจะลงคะแนนเลือกกลุ่มบุคคลเป็นคณะผู้เลือกประธานาธิบดีในรัฐของตนผลการลงคะแนนเรียก Popular Vote ขั้นตอนที่สองคือวันจันทร์หลังวันพุธที่สองของเดือนธันวาคมทุกสี่ปีกลุ่มบุคคลที่ได้รับการเลือกเป็นคณะผู้เลือกประธานาธิบดีจะเดินทางไปยังเมืองหลวงของรัฐตนเพื่อลงคะแนนเลือกประธานาธิบดี และขั้นตอนที่สามคือวันที่ 6 มกราคม ทุกสี่ปีจะต้องลงคะแนนเลือกประธานาธิบดีจากทุกรัฐจะถูกเปิดนับในรัฐสภา โดยมีประธานวุฒิสภาเป็นประธานการนับ ผลการนับคะแนนเรียก Electoral College Vote อันเป็นการรู้แน่อย่างเป็นทางการว่าใครได้เป็นประธานาธิบดี และในวันที่ 20 มกราคมทุกสี่ปีคือวันพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี

รัฐสภาเป็นผู้ใช้อำนาจนิติบัญญัติ (Congress : Legislative Power) รัฐสภาประกอบด้วยวุฒิสภา (Senate : Senators) และสภาผู้แทนราษฎร (The House of Representative : Representatives or Congressmen) รัฐสภากรวมมีสมาชิก 538 คน (วุฒิสมาชิก 50 x 2 = 100 คน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 435 คน และตัวแทนจากวอชิงตัน, ดี.ซี. 3 คน) พลเมืองอเมริกันอายุ 18 ปี เป็นต้นไป (voters) เป็นผู้เลือกสมาชิกรัฐสภา

อินเดียนและแอสกีโมจากเอเชียคือชนพื้นเมืองของทวีปอเมริกา (Indian Americans or Indians and Eskimos : The First Americans) ในปัจจุบันคนอเมริกันผิวขาว (The White Americans) คือประชากรส่วนใหญ่ของสหรัฐอเมริกา มีบรรพบุรุษเป็นชาวยุโรปเริ่มจาก อังกฤษ ฝรั่งเศส และสเปน ฯลฯ คนอเมริกันผิวดำ (The Black Americans) มีจำนวนมากเป็นอันดับสอง มีบรรพบุรุษเป็นคนจากแอฟริกา นอกนั้นเป็นคนจากละตินอเมริกาและทะเลแคริบเบียน (Hispanics) และคนจากเอเชียและออสเตรเลีย นิวซีแลนด์

สหรัฐอเมริกา ก่อนปี 1774

ในปี 1492 คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus 1451-1506) จากสเปน ค้ำยันเส้นทางเดินเรือตะวันตกข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกค้นพบทวีปอเมริกาโดยบังเอิญ พระนางอะลิซซาเบ็ธที่ 1 แห่งอังกฤษ (Queen Elizabeth 1 : 1533-1603 ปกครอง 1558-1603) พยายามก่อตั้งอาณานิคมอังกฤษในทวีปอเมริกาช่วงปี 1583-1587 แต่ล้มเหลว

ช่วงปี 1607-1733 อังกฤษก่อตั้ง 13 อาณานิคมหรืออาณานิคมอเมริกัน (The American Colonies) ได้สำเร็จเริ่มก่อตั้งในปี 1607 (King James I : Stuart – Jamestown, Virginia) อาณานิคมที่ 13 ก่อตั้งในปี 1733 (King George II : Hanover – Savannah, Georgia) ทั้ง 13 อาณานิคมตั้งอยู่ในดินแดนทางตะวันออกของทวีปอเมริกันระหว่างชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกไปทางตะวันตกถึงเทือกเขาแอปพาเลเชียน 13 อาณานิคมประกอบด้วย

กลุ่มอาณานิคมทางเหนือคือ แมสซาชูเซต (Massachusetts) โรดไอแลนด์ (Rhode Island) คอนเน็คติคัท (Connecticut) และนิวแฮมเชียร์ (New Hampshire)

กลุ่มอาณานิคมตอนกลางคือนิวยอร์ก (New York) นิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) เพนซิลวาเนีย (Pennsylvania) และเดลาแวร์ (Delaware)

กลุ่มอาณานิคมทางใต้คือ แมริแลนด์ (Maryland) เวอร์จิเนีย (Virginia) นอร์ท แคโรไลนา (North Carolina) เซาท์ แคโรไลนา (South Carolina) และจอร์เจีย (Georgia)

ปัญหาช่วงแรกที่ชาวอาณานิคมอเมริกันต้องเผชิญคือ ความอดอยาก เพราะขาดแคลนอาหาร โรคภัยไข้เจ็บ และการลอบโจมตีของอินเดียน ชาวอาณานิคมอเมริกันแก้ไขปัญหาคด้วยการร่วมกันทำเกษตรกรรม สร้างบ้านสร้างเมือง จัดสาธารณูปโภค สร้างความ

สัมพันธอันดีกับอินเดีย การปกครองและดูแลตั้งคมอาณานิคม รวมถึงสร้างความสัมพันธ์อันดีกับอังกฤษซึ่งเป็นเมืองแม่

ความขัดแย้งระหว่างอังกฤษกับอาณานิคมอเมริกันเริ่มภายหลังจากสิ้นสงครามปี 1763 (The French and Indian War 1754-1763) คืออังกฤษควบคุมอาณานิคมอเมริกันเพิ่มมากกว่าอดีต เพราะต้องการให้ชาวอาณานิคมอเมริกันร่วมชดใช้หนี้สิ้นสงครามสี่ครั้งระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศสช่วงปี 1689-1763 ในทางปฏิบัติรัฐสภาอังกฤษ (Parliament) ในสมัยพระเจ้าจอร์จที่ III (King George III : Hanover ปกครองช่วงปี 1760-1820) ผ่านกฎหมายหลายฉบับช่วงปี 1763-1774 กำหนดเพิ่มประเภทภาษี เพิ่มอัตราภาษีและสิทธิเสรีภาพชาวอาณานิคมอเมริกันนำบังคับใช้ใน 13 อาณานิคมโดยชาวอาณานิคมอเมริกันไม่เคยได้มีโอกาสส่งตัวแทนชาวอาณานิคมเข้าร่วมประชุมในรัฐสภาอังกฤษ ชาวอาณานิคมอเมริกันไม่พอใจอังกฤษในการบริหารปกครองอาณานิคมช่วงปี 1763-1774 เพราะนับจากตั้งมั่นอาณานิคมอเมริกันในปี 1607 ชาวอาณานิคมอเมริกันดูแลตนเองมาโดยตลอด ขณะเดียวกันมีความสำนึกในการรวมตัวและใฝ่หาอิสรภาพ เจ้าหน้าที่และกองกำลังทหารอังกฤษที่ส่งมาประจำใน 13 อาณานิคมหน้าที่หลักคือ รักษาและกอบโกยผลประโยชน์จาก 13 อาณานิคมนำส่งกลับอังกฤษ ความขัดแย้งระหว่างชาวอาณานิคมอเมริกันกับอังกฤษนับวันทวีความตึงเครียดและรุนแรง

1. จัดตั้งสภาแห่งทวีปและบทบาทสภาแห่งทวีปในช่วงวิกฤติ 1774-1781

สาเหตุแห่งการจัดตั้งสภาแห่งทวีปปี 1774 (The Continental Congress) เกิดจากเหตุการณ์เลี้ยงน้ำชาที่บอสตันปี 1773 (The Boston Tea Party)¹ : เหตุการณ์เลี้ยงน้ำชาที่บอสตันปี 1773 มีขึ้นในวันที่ 16 ธันวาคม 1773 เมื่อกลุ่มชายชาวเมืองบอสตัน (Boston, Massachusetts) ปลอมตัวเป็นอินเดียบนเรือสินค้าไปชาอังกฤษ (The British East India Company) และนำใบชา 340 มัด มูลค่า 10,000 ปอนด์ โยนทิ้งน้ำ รัฐสภาอังกฤษผ่านกฎหมายลงโทษชาวอาณานิคมปี 1774 (The Intolerable Acts or The Coercive Acts 1774)² มี 5 บทย่อยคือ

1. กฎหมายปิดท่าเรือบอสตัน (The Boston Port Bill : 31 มีนาคม 1774) กำหนดท่าเรือบอสตันจะเปิดใช้เมื่อมีการชดใช้ค่าไปชาอังกฤษที่ชาวอาณานิคมบอสตันทำเสียหาย

2. กฎหมายพิพากษา (The Administration of Justice Act : 20 พฤษภาคม 1774) กำหนดจับกุมและพิพากษาชาวอาณานิคมอเมริกันที่ต่อต้านอังกฤษ

3. กฎหมายปกครองแมสซาชูเซต (The Massachusetts Government Act : 20 พฤษภาคม 1774) กำหนดอังกฤษควบคุมการปกครองในแมสซาชูเซต

4. กฎหมายควีเบค (The Quebec Act : 30 พฤษภาคม 1774) กำหนดขยายดินแดนควีเบค (Quebec Territory or Canada) ลงมาทางใต้ถึงดินแดนลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ (Ohio Valley) และให้ดินแดนลุ่มแม่น้ำโอไฮโออยู่ภายใต้การปกครองของชาวอาณานิคมแคนาดาเชื้อสายฝรั่งเศส (French Canadians)

5. กฎหมายเลี้ยงดูทหารใหม่ (The New Quartering Act : 2 มิถุนายน 1774) กำหนดส่งทหารอังกฤษเพิ่มใน 13 อาณานิคมและให้ชาวอาณานิคมอเมริกันจัดหาอาหารและที่พักแก่ทหารอังกฤษ

1.1 จัดตั้งสภาแห่งทวีปและบทบาทสภาแห่งทวีปในปี 1774 : สาเหตุเพราะชาวอาณานิคมอเมริกันขมขื่นในกฎหมายลงโทษปี 1774 เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขชาวอาณานิคมได้จัดส่งตัวแทนชาวอาณานิคมร่วมกันปรึกษาเรียกการประชุมร่วมของตัวแทนชาวอาณานิคมอเมริกันว่าสภาแห่งทวีป (The Continental Congress)³ สภาแห่งทวีปไม่ใช่คณะรัฐบาลแต่มีมติของสภาแห่งทวีปนั้นชาวอาณานิคมอเมริกันนำมาปฏิบัติเสมือนเป็นมติของรัฐบาลการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งแรกเกิดในวันที่ 5 กันยายน 1774 ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย (The First Continental Congress 1774 : Philadelphia, Pennsylvania) มีตัวแทนชาวอาณานิคมเข้าร่วมประชุม 56คนจาก 12 อาณานิคม (ขาดจอร์เจีย แต่จอร์เจียให้การยืนยันยอมรับมติการประชุม) มติการประชุมมี 6 ประการหลักคือ

1. ต้องการได้รับความเป็นธรรมจากอังกฤษ
2. คงยืนยันเป็นอาณานิคมอังกฤษ
3. ตัวแทนชาวอาณานิคมอเมริกันควรมีส่วนร่วมในการประชุมรัฐสภาอังกฤษ
4. ไม่ซื้อไม่บริโภคนสินค้าอังกฤษ และไม่จ่ายภาษีใด ๆ แก่อังกฤษ
5. จัดตั้งกองกำลังอาสาชาวอาณานิคม (minutemen)

6. หากอังกฤษคงบังคับใช้กฎหมายลงโทษปี 1774 ใน 13 อาณานิคม สภาแห่งทวีปจะจัดการประชุมครั้งที่สองในเดือนพฤษภาคม 1775

1.2 บทบาทสภาแห่งทวีปในปี 1775 ต่อการชักชวนชาวแคนาดาเป็นพวก : การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สองมีในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย (The Second Continental Congress 1775 : Philadelphia, Pennsylvania)⁴ : สาเหตุนำสู่การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สองปี 1775 เพราะอังกฤษ (King George III of Hanover 1738-1820 ปกครอง 1760-1820) ยืนยันปราบปรามชาวอาณานิคมอเมริกันด้วยกองกำลังทหารอังกฤษ เริ่มด้วยการปะทะที่เล็กซิงตันในวันที่ 19 เมษายน 1775 อันถือเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามปฏิวัติ (The Battle of Lexington, Massachusetts 1775: The Revolutionary War 1775-1781) และอังกฤษคงบังคับใช้กฎหมายลงโทษปี 1774 เพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขนำสู่การประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สองในวันที่ 10 พฤษภาคม 1775 ตัวแทนชาวอาณานิคมเด่นที่เข้าร่วมประชุมได้แก่ จอร์จ วอชิงตัน (George Washington) ซามูเอล อาดัมส์ (Samuel Adams) จอห์น อาดัมส์ (John Adams) เพตัน แลนคอฟ (Peyton Randolph) เพทริก เฮนรี (Patrick Henry) จอห์น เจย์ (John Jay) จอห์น ดิกคินสัน (John Dickinson) เบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin) โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson) และจอห์น แฮนค็อก (John Hancock) มติการประชุมมี 3 ประการหลัก คือ

1. เห็นควรก่อตั้งชาติคือการประกาศอิสรภาพ
2. ชักชวนชาวอาณานิคมอังกฤษในแคนาดาเป็นพวกร่วมต่อต้านการปกครองอังกฤษ
3. จัดตั้งกองกำลังทวีปมีจอร์จ วอชิงตันเป็นผู้บัญชาการกองกำลัง (The Continental Army : George Washington)

ด้วยมติข้อสองด้านการต่างประเทศของการประชุมสภาแห่งทวีปครั้งที่สอง ในทางปฏิบัติคือมีการส่งตัวแทนชาวอาณานิคมอเมริกันไปยังแคนาดาและผลคือ ได้รับการปฏิเสธจากชาวอาณานิคมอังกฤษในแคนาดาทั้งเชื้อสายฝรั่งเศสและเชื้อสายอังกฤษ (The French Canadians

& British Canadians) เพราะชาวแคนาดาทั้งสองกลุ่มพอใจจะอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษและเกรงความพ่ายแพ้ในสงครามหากเข้าร่วมกับชาวอาณานิคมอเมริกัน

1.3 บทบาทสภาแห่งทวีปปี 1776 ต่อการประกาศอิสรภาพ : สงครามปฏิวัติ (1775-1781) เริ่มในวันที่ 19 เมษายน 1775 กองกำลังทหารอังกฤษมุ่งปราบปรามชาวอาณานิคมอเมริกัน ขณะเดียวกันกระบวนการเรียกร้องเอกราชปรากฏเด่นชัดขึ้น เริ่มต้นปี 1776 ด้วยบทความ สามัญสำนึก ของโทมัส เพน (The Common Sense : Thomas Paine : 10 มกราคม 1776) ซึ่งนำว่าชาวอาณานิคมมาอาณานิคมอเมริกาเพื่อเสรีภาพ แต่ต้องถูกรัฐสภาอังกฤษกดขี่ด้วยกฎหมายอันไม่เป็นธรรม การได้มาซึ่งเสรีภาพคือ การมีอิสรภาพพ้นจากการปกครองของอังกฤษหรือการประกาศอิสรภาพ ซามูเอล อาดัมส์ (Samuel Adams) ให้การสนับสนุนด้วยคำพูดว่าถึงเวลาแล้วที่จะประกาศอิสรภาพ ริชาร์ด เฮนรี ลี (Richard Henry Lee) ตัวแทนจากเวอร์จิเนียลุกขึ้นพูดในสภาแห่งทวีป ในวันที่ 7 มิถุนายน 1776 ว่า 13 อาณานิคมต้องประกาศจัดตั้งชาติ ส่งผลให้ในวันที่ 11 มิถุนายน 1776 สภาแห่งทวีปกำหนดคณะบุคคล 5 นายร่วมกันร่างคำประกาศอิสรภาพ (The Declaration of Independence) ประกอบด้วย

1. โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson : Virginia)
2. จอห์น อาดัมส์ (John Adams : Massachusetts)
3. เบนจามิน แฟรงคลิน (Benjamin Franklin : Virginia)
4. โรเจอร์ เซอร์แมน (Roger Sherman : Connecticut)
5. โรเบิร์ต ลิวิงสโตน (Robert Livingstone : New York)

ร่างคำประกาศอิสรภาพเขียนโดยโทมัส เจฟเฟอร์สัน ถูกนำเข้าสู่สภาแห่งทวีปเพื่อการอภิปรายปรับปรุงและแก้ไขในวันที่ 2 กรกฎาคม 1776 สภาแห่งทวีปให้การรับรองความถูกต้องสมบูรณ์ของคำประกาศอิสรภาพในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 นำการลงนามโดยประธานสภาแห่งทวีปคือ จอห์น แฮนค็อก (John Hancock : Massachusetts) ร่วมด้วยกับสมาชิกสภาแห่งทวีปอีก 56 คน ถือเป็นกาเนิดหรือสถาปนาชาติสหรัฐอเมริกาโดยสมบูรณ์

คำประกาศอิสรภาพถูกนำประกาศต่อสาธารณชนอเมริกันในวันที่ 8 กรกฎาคม 1776 คำประกาศอิสรภาพแบ่งเป็น 4 ส่วน คือ

1. บทนำ
2. คำประกาศว่าด้วยเรื่องสิทธิ
3. คำกล่าวโทษการกระทำของอังกฤษ
4. คำประกาศอิสรภาพ

คำประกาศอิสรภาพสร้างความโกรธแค้นอย่างมากแก่อังกฤษ และอังกฤษส่งทหารเพิ่มจำนวนมากขึ้นเพื่อปฏิบัติการรบในสงครามปฏิวัติหรือสงครามประกาศอิสรภาพ (The War for Independence) ในสมรภูมิตอนกลางที่นิวยอร์กช่วงปี 1776-1777

1.4 บทบาทสภาแห่งทวีปต่อการทูตกับฝรั่งเศสในปี 1778 : ช่วงปี 1776-1777 สมรภูมิสงครามปฏิวัติอยู่ในพื้นที่ตอนกลางโดยอังกฤษวางแผนมุ่งยึดลุ่มแม่น้ำฮัดสัน (Hudson River) เพื่อแยกพื้นที่ที่ศรัทธาเอกราชทางเหนือซึ่งอยู่ติดกับแคนาดาออกจากอศรัทธาเอกราชตอนกลางและตอนใต้ ผลปฏิบัติการรบคือ อังกฤษพ่ายแพ้ที่เมืองซาราโตก้า (The Battle of Saratoga, New York : 17 ตุลาคม 1777) ชัยชนะที่ซาราโตก้าเป็นผลคืออย่างมากต่อสหรัฐอเมริกา ภายใต้การดำเนินการของสภาแห่งทวีปด้านการต่างประเทศมี 2 ประการ คือ

1. ฝรั่งเศส (King Louis XVI : 1754-1793 ปกครอง 1774-1792) ประกาศเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาด้วยสนธิสัญญาสองฉบับลงนามที่กรุงปารีสในวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1778⁶ ตัวแทนสภาแห่งทวีปที่ร่วมลงนามประกอบด้วยเบนจามิน แฟรงคลิน อาร์เธอร์ ลี และซิลาส ดีนส์ (Benjamin Franklin, Arthur Lee and Silas Deans)

สนธิสัญญาฉบับแรกคือ สนธิสัญญาความสัมพันธ์และการค้าปี 1778 (The Treaty of Amity and Commerce 1778) กำหนดฝรั่งเศสให้การยอมรับในเอกราชของสหรัฐอเมริกา และมีการแลกเปลี่ยนทูตระหว่างกัน (Conrad Gerard and Benjamin Franklin) ฝรั่งเศสเท่านั้นคือมิตรประเทศของสหรัฐอเมริกา และฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกาก็จะทำการค้าขายระหว่างกัน

- สนธิสัญญาฉบับที่สองคือสนธิสัญญาพันธมิตรปี 1778 (The Treaty of Alliance 1778) กำหนดฝรั่งเศสจะเป็นพันธมิตรทางทหารกับสหรัฐอเมริกา ร่วมปฏิบัติการรบใน

สงครามประกาศอิสรภาพจนกว่าสหรัฐอเมริกาจะชนะอังกฤษ ด้วยข้อตกลงนี้ฝรั่งเศสส่งทหารฝรั่งเศสเพิ่มร่วมรบในกองกำลังสหรัฐอเมริกาจนได้รับชัยชนะที่สมรภูมิเมืองยอร์กทาวน์ (The Battle of Yorktown, Virginia : 19 ตุลาคม 1781) อันเป็นการสิ้นสุดสงครามประกาศอิสรภาพ

2. ชาตินัปมิตรยุโรปอื่นให้ความช่วยเหลือสหรัฐอเมริกาในสงครามปฏิวัติ ด้านกองกำลังทหารและด้านการเงิน ในด้านกองกำลังทหารที่ส่งร่วมรบได้แก่ จากปรัสเซียนำโดย บารอน วอน สเตูเบน (Baron von Steuben) จากโปแลนด์ นำโดย คาซิเมีย ปูลาสกี (Casimir Pulaski) และเทคเคียส โทซึอูสโค (Thaddeus Kosciuszko) จากฝรั่งเศสนำโดยบารอน เดอ คาลบ และมาร์ควิส เดอ ลาฟาแยต (Baron de Kalb and Marquis de Lafayette)

1.5 บทบาทสภาแห่งทวีปช่วงปี 1776-1781 ต่อการร่างกฎบัตรแห่งสหพันธ์ : ช่วงสงครามปฏิวัติหรือสงครามอิสรภาพ 1775-1781 (The Revolutionary War or The War for Independence) เริ่มด้วยการสู้รบระหว่างอังกฤษกับชาวอาณานิคมอเมริกัน ระหว่างสงครามในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 ชาวอาณานิคมอเมริกันประกาศอิสรภาพ เกิดชาติสหรัฐอเมริกาอันเป็นการสิ้นสุดสมัยอาณานิคม (1607-1776) แม้เกิดชาติสหรัฐอเมริกาแต่สภาแห่งทวีปยังมีบทบาทนำนับจากปี 1774 เป็นต้นมา คือเป็นหลักทางการเมืองทั้งในงานด้านต่างประเทศและในงานด้านภายในคือ ปรึกษาประคองชาติในยามวิกฤติสงครามปฏิวัติขณะเดียวกันแสวงหาแนวทางกำหนดกรอบการปกครองที่ดีที่สุดแก่สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นชาติเกิดใหม่

กฎบัตรแห่งสหพันธ์คือ รัฐธรรมนูญฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา (The Articles of Confederation : the First Constitution of the United States)⁷ ถูกนำเสนอต่อสภาแห่งทวีปโดยจอห์น ดิกกินสัน (John Dickenson : Pennsylvania) ในวันที่ 12 กรกฎาคม 1776 ภายใต้กฎบัตรแห่งสหพันธ์กำหนดให้รัฐบาลกลาง (Central Government) มีอำนาจและหน้าที่ในงานที่รัฐบาลแห่งรัฐไม่สามารถทำได้โดยลำพัง ทั้งนี้อำนาจและหน้าที่หลัก ๆ เช่นด้านการเงิน การค้าขายและการพิพาทภาคที่อยู่ภายใต้การดำเนินการของรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) เพราะเกรงการถูกกดขี่เช่นครั้งที่อยู่ภายใต้การปกครองอังกฤษ เป็นเหตุให้สมาชิกสภาแห่งทวีปให้ความสำคัญในรัฐบาลแห่งรัฐมากกว่ารัฐบาลกลางส่งผลให้กฎบัตรแห่งสหพันธ์ผ่านสภา

แห่งทวีปในวันที่ 15 พฤศจิกายน 1777 กฎบัตรแห่งสมาพันธ์จะมีผลบังคับใช้ได้ต่อเมื่อได้รับการรับรองเป็นเอกฉันท์จาก 13 สภาแห่งรัฐ สภาแมริแลนด์เป็นรัฐสุดท้ายที่ให้การรับรองในกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1781 ส่งผลให้ในวันที่ 1 มีนาคม 1781 สภาแห่งทวีปประกาศใช้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ในแผ่นดินสหรัฐอเมริกา อันถือได้ว่าเป็นการสิ้นสุดบทบาทสภาแห่งทวีป (The Continental Congress : 1774-1781)

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1781-1789

กฎบัตรแห่งสมาพันธ์คือรัฐธรรมนูญฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา (The Articles of Confederation : The First Constitution of the United States) นำใช้ในวันที่ 1 มีนาคม 1781-30 เมษายน 1789 กฎบัตรแห่งสมาพันธ์กำหนดดังนี้ คือ

สหรัฐอเมริกาประกอบด้วย 13 รัฐ

รัฐบาลมี 2 ประเภท คือ 1 รัฐบาลกลาง (The Central or Confederation Government) และ 13 รัฐบาลแห่งรัฐ (The State Government)

รัฐบาลกลางคือสภา (The Congress)

สภาประกอบด้วยตัวแทนจาก 13 รัฐ

การแสดงมติ 1 รัฐ ออกเสียงได้ 1 เสียง

การพิจารณาชี้ขาดเรื่องหรือปัญหาธรรมดาชนิดเกณฑ์เสียงข้างมากคือ 7 ใน 13 เสียง การพิจารณาชี้ขาดเรื่องหรือปัญหาสำคัญชนิดเกณฑ์เสียง 3 ใน 4 คือ 9 ใน 13 เสียง

การเพิ่มเติมหรือแก้ไขกฎหมายต้องได้รับความเห็นชอบด้วยเสียงเอกฉันท์คือ 13 เสียง

อำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลางคืองานที่รัฐบาลแห่งรัฐทำไม่ได้โดยลำพัง เช่น การจัดกองกำลัง การไปรษณีย์ การประกาศสงคราม การทำสนธิสัญญา การกู้ยืมเงินทั้งภายในและภายนอกประเทศ การจัดตั้งหน่วยงานและจัดบุคลากรซึ่งล้วนต้องจ่ายเงินแต่ไม่มีอำนาจจริงในการสั่งดำเนินการด้านการเงิน

อำนาจหน้าที่ของรัฐบาลแห่งรัฐคืองานที่รัฐบาลแห่งรัฐทำได้โดยลำพัง เช่น การค้าขาย การเก็บภาษีและการพิพากษาคดี เป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นรายได้และมีอำนาจ

ทั้งนี้ภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีระหว่างกฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีที่มั่นคงในผลประโยชน์ของรัฐมากกว่าผลประโยชน์ของชาติ ส่งผลให้รัฐบาลกลางมีสภาพไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ปัญหาที่สหรัฐอเมริกาต้องเผชิญภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีมี 2 ประการ คือ

1. ปัญหาภายใน คือความไร้ประสิทธิภาพของรัฐบาลกลางในการบริหารประเทศและคนอเมริกันขาดศรัทธาในรัฐบาลกลาง
2. ปัญหาภายนอก คือความขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษและสเปนที่สหรัฐอเมริกาไม่สามารถหาข้อยุติได้

2.1 ภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีสหรัฐอเมริกาล้มเหลวในงานด้านการต่างประเทศในการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับอังกฤษในปี 1785⁵ : นับจากปี 1783 อำนาจของอังกฤษในทวีปอเมริกาเหนือมีในแคนาดา ภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีสหรัฐอเมริกามีข้อขัดแย้งกับอังกฤษด้านการค้าและการเมือง

ปัญหาความขัดแย้งด้านการค้าคือ อังกฤษหยุดทำการค้ากับสหรัฐอเมริกานับจากปี 1775 เป็นต้นมา เพราะไม่พอใจที่ชาวอาณานิคมอเมริกันทำสงครามปฏิวัติ (1775-1781) ต่อมาประกาศอิสรภาพในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สหรัฐอเมริกานะสงครามปฏิวัติในวันที่ 19 ตุลาคม 1781 และอังกฤษต้องยอมลงนามในสนธิสัญญาสงบศึกในปี 1783 (The Treaty of Paris 1783) การที่อังกฤษหยุดทำการค้าขายกับสหรัฐอเมริกาส่งผลเสียอย่างมากแก่เกษตรกรและพ่อค้าอเมริกัน ทั้งนี้เกษตรกรและพ่อค้าอเมริกันต้องการให้อังกฤษเปิดทำการค้าดังเดิม

ปัญหาความขัดแย้งด้านการเมือง คืออังกฤษคงป้อมค่ายทหารในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา (The Ohio Valley) เพื่อคุมเส้นทางการค้าขนสัตว์กับอินเดียในบริเวณทะเลสาบทั้งห้า ขณะเดียวกันอังกฤษใช้ป้อมค่ายทหารให้การสนับสนุนอินเดียในการโจมตีต่อต้านคนอเมริกันที่อพยพสู่ดินแดนตะวันตก ด้วยสภาพดังกล่าวผู้อพยพชาวอเมริกันในดินแดนตะวันตกต้องการให้อังกฤษถอนป้อมค่ายทหารออกจากดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ

สหรัฐอเมริกาล้มเหลวในความพยายามยุติความขัดแย้งกับอังกฤษในปี 1785 : เพื่อรักษาผลประโยชน์ด้านการค้าและการเมืองของสหรัฐอเมริกา ในปี 1785 รัฐบาลกลางภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์กำหนดให้จอห์น อาดัมส์ (John Adams 1735-1826) ทูตสหรัฐอเมริกาประจำอังกฤษเจรจากับรัฐบาลอังกฤษ (King George III ปกครอง 1760-1820) ด้วยเรื่องการค้าคือฟื้นฟูการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษและเรื่องการเมืองคือเรียกร้องให้อังกฤษถอนป้อมค่ายทหารออกจากดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา

ผลการเจรจาอังกฤษอ้างว่าทราบใดที่สหรัฐอเมริกาเพิกเฉยการชดใช้ค่าอสังหาริมทรัพย์คือที่ดินและบ้านเรือนของกลุ่มคนอเมริกันที่ภักดีต่ออังกฤษ คือเจ้าของไร่ทางใต้ (Southern Planters) และพ่อค้า (Townpeople) ที่อพยพออกจากสหรัฐอเมริกาไปตั้งมั่นในแคนาดานับแต่เกิดสงครามปฏิวัติ ทราบนั้นอังกฤษไม่อาจปฏิบัติตามคำขอของสหรัฐอเมริกาได้ ข้ออ้างดังกล่าวคือการปฏิเสธข้อเรียกร้องของสหรัฐอเมริกา เพราะอังกฤษรู้ว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 ยังไม่มีความพร้อมด้านกองกำลังและอาวุธ รวมถึงรู้ว่ารัฐบาลกลางภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศและคนอเมริกันไม่ศรัทธาในรัฐบาลกลาง อันถือได้ว่าเป็นความล้มเหลวทางการทูตของสหรัฐอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ในปี 1785

2.2 ภายใต้กฎหมายแห่งสมาพันธ์สหรัฐอเมริกาล้มเหลวในงานด้านการต่างประเทศในการยุติข้อพิพาทกับสเปนในปี 1785⁹ : นับจากปี 1783 อำนาจของสเปนในทวีปอเมริกาเหนือมีในดินแดน 2 แห่ง คือหนึ่งดินแดนฟลอริดา (Florida) และสองดินแดนหลุยส์เซียนาตะวันตกคือดินแดนทางตะวันตกของแม่น้ำ มิสซิสซิปปีถึงเทือกเขาร็อกกี (Western Louisiana) สิทธิเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปีและเมืองท่า นิว ออร์ลีอันส์ (Mississippi River and New Orleans) ภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์สหรัฐอเมริกามีความขัดแย้งกับสเปน 3 ประการ คือ

1. เจ้าหน้าที่สเปนในดินแดนฟลอริดาและหลุยส์เซียนาตะวันตกหรือหลุยส์เซียนาให้การสนับสนุนอินเดียชนปฏิบัติกร โจมตีต่อต้านคนอเมริกันที่อพยพเข้าสู่ดินแดนตะวันตก
2. รัฐบาลสเปนมีท่าทีอาจจะปฏิเสธเกษตรกรอเมริกันในดินแดนตะวันตกในการร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีและเมืองท่านิว ออร์ลีอันส์เพื่อการขนส่งผลิตผลเกษตรกรรม

3. เจ้าหน้าที่สเปนในดินแดนหลุยส์เซียนาชักชวนเกษตรกรอเมริกันในดินแดนตะวันตกให้เป็นคนในบังคับของสเปนเพื่อความสะดวกในการร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีและเมืองทำนินว ออร์ลีนส์

ในปี 1785 ตัวแทนรัฐบาลสเปน (Diego de Gardoqui) เข้าเจรจากับรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา (John Jay) ที่นครนิวยอร์กเพื่อแสวงหาแนวทางยุติข้อขัดแย้งระหว่างสเปนกับสหรัฐอเมริกา นำสู่การกำหนดข้อตกลงปี 1786 รวม 3 ประการคือ หนึ่งสหรัฐอเมริกาและสเปนจะทำการค้าขายระหว่างกัน สอง สหรัฐอเมริกาและสเปนจะร่วมเป็นพันธมิตรเพื่อป้องกันการรุกรานของอังกฤษ สามสหรัฐอเมริกายอมรับในอำนาจสเปนในทวีปอเมริกาเหนือดินแดนฟลอริดาและดินแดนหลุยส์เซียนารวมถึงสิทธิเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปีและเมืองทำนินว ออร์ลีนส์ ข้อตกลงปี 1785 ไม่ได้รับการเห็นชอบจากรัฐสภาเพราะตัวแทนรัฐทางเหนือต่อต้านเพราะต้องการรักษาผลประโยชน์ทางการค้าขายกับอังกฤษ เป็นผลให้ข้อขัดแย้งระหว่างสหรัฐอเมริกาและสเปนไม่ได้รับการแก้ไข

ภายใต้กฏบัตรแห่งสมาพันธ์ (1781-1789) เป็นช่วงวิกฤติ (The Critical Period) อีกช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาเพราะรัฐบาลกลางไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศด้วยขาดรายได้และขาดอำนาจจริงในการดำเนินงาน ในด้านต่างประเทศ สหรัฐอเมริกาไร้ศักดิ์ศรี อังกฤษและสเปนมีท่าทีแข็งกร้าวต่อสหรัฐอเมริกาด้วยจุดอ่อนของรัฐบาลกลางส่งผลให้สหรัฐอเมริกาอาจสูญเสียเอกราชได้ในอนาคต และคนอเมริกันเห็นควรแก้ไข

2.3 การประชุมเพื่อแก้ไขกฏบัตรแห่งสมาพันธ์ : เริ่มช่วงเดือนกันยายน 1786-กันยายน 1787 (The Annapolis Convention 1786 & The Philadelphia Convention 1787)¹⁰ ผลการประชุมคือ

1. ยกเลิกกฏบัตรแห่งสมาพันธ์ปี 1781
2. ร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 รวม 7 มาตรา กำหนดอำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลกลาง (Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) อย่างเด่นชัด กำหนดอำนาจและหน้าที่ของงานนิติบัญญัติ งานบริหารและงานตุลาการ รวมถึงกำหนดกฎเกณฑ์การแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้รัฐธรรมนูญปี 1787 จะมีผลบังคับใช้เมื่อได้รับการยอมรับ

ในสัดส่วน 3 ใน 4 จากสภาแห่งรัฐ คือ 9 ใน 13 รัฐ นิวแฮมเชอร์เป็นรัฐที่ 9 ให้การยอมรับรัฐธรรมนูญปี 1787 ในเดือนมิถุนายน 1788 ส่งผลให้เดือนกุมภาพันธ์ 1789 คณะผู้เลือกประธานาธิบดี (Electoral College) มีมติเลือกจอร์จ วอชิงตัน (George Washington) เป็นประธานาธิบดีและจอห์น อาดัมส์ (John Adams) เป็นรองประธานาธิบดี พิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของจอร์จ วอชิงตันมีในวันที่ 30 เมษายน 1789 ที่นครนิวยอร์ก (New York City, New York) อันถือเป็นการเริ่มต้นการเมืองของสหรัฐอเมริกาภายใต้รัฐธรรมนูญปี 1787

สรุป สภาแห่งทวีปนำการมีบทบาทช่วงปี 1774-1781 ซึ่งถือเป็นช่วงวิกฤติช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา สภาแห่งทวีปเป็นการร่วมประชุมกันของตัวแทนชาวอาณานิคมเริ่มก่อตั้งในวันที่ 5 กันยายน 1774 มติสภาแห่งทวีปทุกครั้งถูกนำไปปฏิบัติเสมือนเป็นมติคณะรัฐบาล ผลงานเด่นของสภาแห่งทวีปคือ หนึ่งประกาศความเป็นชาติสหรัฐอเมริกาในวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สองประทับประคองสหรัฐอเมริกาในสงครามปฏิวัติหรือสงครามประกาศอิสรภาพ 1775-1781 สามลงนามสนธิสัญญาความสัมพันธ์และการค้ากับฝรั่งเศสในปี 1778 และสี่กำหนดกรอบการปกครองของสหรัฐอเมริกาใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์นำใช้ในวันที่ 1 มีนาคม 1781 เป็นการสิ้นสุดภาระหน้าที่ของสภาแห่งทวีป (1774-1781)

กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1781-1789 คือรัฐธรรมนูญฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา กำหนดอำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลกลางด้อยกว่าอำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลแห่งรัฐ ทำให้รัฐบาลกลางไร้ประสิทธิภาพในการบริหารกิจการภายในประเทศ ด้านการต่างประเทศมีปัญหาเช่นกันคือ อังกฤษและสเปนไม่ยำเกรงและมีท่าทีเป็นศัตรูและเป็นอันตรายต่อเอกราชสหรัฐอเมริกา การแก้ไขมีขึ้นช่วงปี 1786-1787 นำสู่การร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 นำใช้อย่างเป็นทางการในปี 1789 เมื่อจอร์จ วอชิงตันขึ้นเป็นประธานาธิบดีคนแรกนำการบริหารประเทศภายใต้รัฐธรรมนูญปี 1787

ในบทที่ 2 จะเป็นประวัติศาสตร์การทูตสหรัฐอเมริกาช่วงปี 1789-1825 ในเรื่องการสร้างชาติภายใต้นโยบายเป็นกลาง

ที่มาของภาพบทที่ 1

Christopher Columbus – R. Jackson Wilson and others, **The Pursuit of Liberty : A History of the American People**, (New York : Alfred A. Knopf, 1984), p. 12.

Queen Elizabeth I – Ibid., p. 31.

The States are born – Merle Burke, **United States History : The Growth of Our Land. 2nd ed**, (Chicago, Illinois : American Technical Society, 1953), p. 59.

King George III – Thomas A Bailey and David M. Kennedy, **The American Pageant : A History of the Republic. 8th ed**, (Lexington, Massachusetts : D.C. Heath and Company, 1987), p. 113.

King James I – Carlton J. Hayes, Marshall White Baldwin, and Charles Woolsey, **History of Western Civilization, Volume II : Since 1650. 2nd ed**, (New York : Macmillan, 1967), p. 498.

French and English Settlements in North America – **United States History : The Growth of Our Land. 2nd ed**, p. 37.

Delegates sign the Constitution – Ibid., p. 76.

เชิงพรรณนาที่ 1

¹Robert A. Divine and others, **American Past and Present : Volume I to 1887. 5th ed**, (New York : Addison Wesley Educational, 1999), p. 146.

²Ibid., pp. 146-148.

³Ibid., pp. 148-149.

⁴Ibid., pp. 149-150.

⁵Ibid., pp. 150-152.

⁶Ibid., pp. 157-158.

⁷Alan Brinkley and others, **American History : A Survey. 8th ed**, (New York : McGraw-Hill, 1991), p. 153.

⁸Ibid., p. 154.

⁹Loc.cit.

¹⁰Ibid., pp. 164-167.